

den forventede Stigning, i sidste Fald fordi den forventede Nedgang bliver uforholdsmæssig brat.

Den anførte Fremgangsmaade har saaledes ikke alene ikke modvirket de Arendrupske Besvigelser, men snarere stimuleret til deres Fortsættelse, efter at de en Gang var sat i Gang, og vanskeliggjort deres Opdagelse. Det kan da ogsaa fremhæves, at det klart fremgaar af den i Rapporten III. pag. 2—3 opstillede Kolonne (yderst tilhøjre) over de af Arendrup begaaede Bedragerier med Hensyn til Kontorholdet, at det er denne selv, som — med et enkelt Aar som Undtagelse — successivt har reduceret sine Besvigelser Aar for Aar og saaledes har undgaaet, at et pludseligt Ophør kunde komme til at virke paafaldende.

4. Der har aldrig fundet nogen Revision Sted vedrørende Arendrups Forvaltning af de ham betroede Pengemidler. Tanken om Foretagelse af en Revision indenfor Ministeriets egne Rammer (*intern Revision*) og et sig dertil sluttende Kasseeftersyn afvises under Hensyn til fast ministeriel Praksis saavel i som udenfor Handelsministeriet af samtlige Ministeriets Embedsmænd, overordnede, ligestillede og underordnede, som en Foranstaltning, der kun kunde tænkes bragt i Anvendelse som ultimum refugium.

Den af *Revisionsdepartementet* indtil 1. Januar 1927 foretagne Revision ansaa sig, som foran under II. omtalt, ikke for kompetent til at afkræve en Centralstyrelse dens Regnskaber til Revision, medens det derimod stod denne aabent af egen Drift at indsende sine Regnskaber til Revision, hvad Handelsministeriet imidlertid aldrig har gjort.

De ved Regnskabsloven af 1. Januar 1927 indførte *Hovedrevisorater* har derimod den hidtil manglende Kompetence overfor Centralstyrelserne, men er som oplyst af Ho-

Pkt. 26. vedrevisor Jørgensen (Forhøret pag. 17) endnu kun naaet nogenlunde gennem enkelte Se Sp. Ministerier, derunder ikke Handelsministeriet, og for de andre Ministeriers Vedkommende 4927. maa Revisionen vente „til Tid og Lejlighed kommer“.

Statsrevisionens Opgave er efter Lov Nr. 181 af 31. Marts 1917 § 3 kun at paase, at samtlige Statens Indtægter er opført i Statsregnskabet, og at ingen Udgift uden Hjemmel i Finansloven eller anden Bevillingslov har fundet Sted, medens det ligger udenfor Statsrevisionens Opgave at foretage Revisioner til Undersøgelse af, om Statens Embedsmænd gør sig skyldige i Underslæb. Ganske vist har Statsrevisionen, som Kontorchef

Pkt. 27. Lauesgaard bemærker (Forhøret pag. 35), Myndighed ifølge bemeldte Lov til at indkræve Se Sp. Særregnskaber for de enkelte Forvaltningsgrene, derunder ogsaa Centralstyrelsens, men 4927. slige Indkaldelser er af en ekstraordinær Karakter, og man er aldrig „faldet paa at benytte disse Bestemmelser til Indkaldelse af Centraladministrationens Regnskaber“. Endelig er der ved Skrivelse fra Finansministeriet af 21. November 1925 hjemlet en særlig *Checkrevision* i de forskellige Ministerier, derunder ogsaa Handelsministeriet, men denne Revision angaar kun den lovlige Hjemmel af de udstedte Checks og Gennemgang af *Bogholderiernes* Regnskaber, medens den ikke omfatter Kasserevision (se Kontorchef Triers Forklaring i Forhøret pag. 36).

Det behøver ikke nærmere Paavisning, at et Regnskabsvæsen med de under Punkterne 1—4 paaviste Ufuldkommenheder aabner en vid Mark for Besvigelser og derfor formentlig er utænkelig i private Forretningsforhold, og ejheller vilde blive taalt af de forskellige Centralstyrelser i Forhold til de dem underlagte Institutioner.

Det ligger udenfor Opgaven her at undersøge, hvorledes det da har kunnet ske, at Centralstyrelserne selv — omend med vigtige Undtagelser — har kunnet tolerere en saadan Ordning, og det skal blot bemærkes, at dens Rødder formentlig maa søges tilbage i Tiden under Enevælden, da „Kancelliet“ betragtedes som Kongens egne Kontorer, der ikke vedkom den underordnede Administration. Hvad der imidlertid maa fastslaaes er, at det vilde være ganske uretfærdigt pludselig at lade den tilfældige Leder af et Ministerium undgælde for „Systemets“ Mangler, naar det viser sig, at dette har slaaet Klik, hvadenten